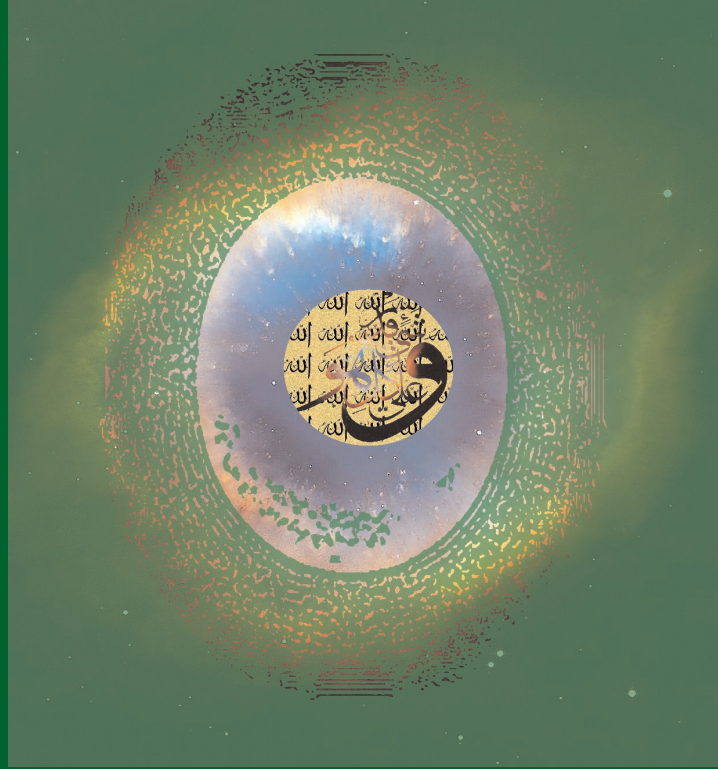

İLÂHÎ İKAZ

ELL HACC HÜSEYİN VEDAD

**Bu eserin İngilizceye intikalinde hizmeti geçen *Ali Gnvar*
ve *Banu evikel* kardeşlerimize teşekkür ederiz.**

İÇİNDEKİLER

1.ÖNSÖZ.....	1-15
2.DAVET.....	17-55
3.İLÂHİ BİR HATIRLATMA.....	57-68
4.PAPA XVI. BENEDİCT'E CEVABÎ YAZI.....	69-83
5.SONSÖZ.....	85-90

ÖNSÖZ

Bismillahir Rahmanir Rahim

Hamd ü senâ bizleri ahsen-i takvim sırrına mazhar kılarak zât-ı ulûhiyyetine tenezzülât-ı sübhânîsi ile muhatap eyleyen, kendi muhabbetinin her şeye nasıl tercih olunacağını bize öğreten Allahü Tealâ'ya mahsustur. Ona sonsuz hamd ve şükürler olsun.

Salât u selâm, tahiyat, teslimiyet, tekrimat kemâliyle Cenâb-ı Hakkı beyan eden kâinatı en kesif zulmet perdesi kapladığı zaman beşeriyeti zulmetten nûra çıkaran ve âlem-i hakikate mânâ-i hakikatı açan ve rahmeti ile bildiren Peygamber-i Zîşan Efendimize ve âline mahsustur.

Bizler beşeriyetin kurtuluşa erip selâmet bulması için gayret göstermekle mükellef olduğumuzun idrakinde olmalıyız. Bu bakımdan çalışmalarımızın ve yazdıklarımızın iyi niyet temennisi ile yürütüldüğünün değerlendirilmesini dileriz.

Dan Brown'ın Türkçe'ye *Da Vinci Şifresi* ismi ile tercüme edilerek neşredilen kitabının 258. sayfasında: "*İncil insan ürünüdür. Tanrının gönderdiği bir şey değildir. İncil mucizevi bir şekilde göklerden inmedi insanoğlu onu çalkantılı zamanlarda tarihini tutmak için var etti.*"

Sonra sayısız tercümelere çevrildi. Eklemeler ve yeni ilâveler yapıldı. Gerçek tarih asla tam olarak bu kitapta anlatıldığı gibi değildir," denmektedir. Aynı eserin 261. sayfasında: "Eğitilmiş Hristiyanların büyük çoğunluğu inandıkları dinin tarihini biliyorlar," denmekte ve 262. sayfasında da: "Atalarımızın bize İsa hakkında öğrettiği hemen her şey yanlış," şeklinde bir ifade geçmektedir.

Günümüzde 'İncil' olarak adlandırılan ve okunan kitap beşer tarafından meydana getirilmiştir. Çünkü Hz. İsa, ve Hz Musa tarafından **Allah Dîni** olarak va'z edildiği halde, zaman içinde, Yahudiler tarafından tahrif edilerek tanınmaz hale getirilmiş olan dîni Allah'ın arzusuna göre doğrultmak ve ona uyulmasını bildirmek için gelmiştir.

Hz İsa'nın zuhurundan önce Musevîler, Tevrat'ta da belirtildiği üzere, bir Mesih (kurtarıcı) beklemekteydiler. Allahımız Hz. İsa'yı Mesih olarak irsal eylediği halde, Yahudiler onu kabul etmemişlerdir. Çünkü Yahudi hahamları "Tevrat" diye bildirdikleri kitabın aslında kendileri tarafından kaleme alınmış olan ve gerçek Tevratın yalnızca bir tefsiri olan "Thalmud" olduğunu biliyorlardı. Ancak Allah'ımızın Resûlü olan Hz. İsa ile açılan doğru Tevrat tefsirini kabul etmeyerek Hz. İsa ile ayan olan hakikat-i ilâhiyenin kâfirleri oldular. Zira Hz. İsa'nın bildirdiklerine tâbî olmaları halinde Hz. Musa'nın hakikat yolunda yürümleri icap etmekteydi.

Hz. İsa'ya iman ettiklerini söyleyen ve Pavlos'un

izinden yürüyen bir diğer kesim ise, Hz. İsa'nın va'z etiklerini gözettikleri takdirde şer'an Hz. Musa'nın yolunda yürümek mecburiyetinde olacaklarını ve kendilerini Yahudilerden ayırabilecek dînî bir hususiyetlerinin kalmayacağını düşünmekteydiler. Onun için İncil'i kendi akıllarına göre yazmışlardır. Bunun farkında olan İmparator *Constantine* bu noktada kendi anlayışına uygun bir düzenleme yaparak o zamana kadar pek çok kimseler tarafından kaleme alınmış olan Hz. İsa siyerleri arasından bugün "*kanonik*" olarak nitelenen dört siyeri seçirmiş ve bunlara, Roma İmparatorluğunun yönetici sınıfının menfaatlerini gözeterek şekilde, Pavlos'un kâtibi olan Luka tarafından yazıldığı bilinen "*Resullerin İşleri*" bölümünü, yazarı belli olmayan "*Yuhanna'nın Vahyi*" bölümünü ve Pavlos'un mektuplarını da ilave ederek, değiştirmiştir.

İslâm dışı inançlarla yıllardır mektuplaşmaktayız. Fakat gerçek şu ki, İslam dışı inançların salikleri, yanlış olduklarını bildikleri halde, inandıklarında sabit kalmakta ve inançlarını başkalarına da kabul ettirmeye çalışmaktadırlar.

Mürşidimiz *Mehmed Ali Özkardeş* ile 1957 senesinden itibaren dünyaya yapmış olduğumuz yazılı yayınlardan anladığımız odur ki, diğer din salikleri dînî ve dolayısıyla da İslâmiyeti gayet iyi tetkik etmelerine rağmen, dînin kendisini tamamen dünyevî bir olay gibi kabul etmektedirler.

Batı dünyası kendi çarpık inançlarının propagandasını yaparlarken Hz. İsa'yı kalkan haline getirdikleri halde, ona karşı da gerçek imanları ve saygılarının olmadığına kendi basın ve yayın organlarında her gün tanık olmaktayız. Hz. İsa'ya inandıklarını söylemelerine rağmen onun va'z ettiği esasların hiçbirini tatbik etmemeleri ve Hz. İsa'nın Hakka yürümesinden sonra cemaati Hz. İsa'ya hilafeten riyaset eden Havarî Yakup'a sünnet hususunda ters düşmüş olan Pavlos'un mektuplarına dayalı bir tatbikat yapmaları da bunu göstermektedir. Kaldı ki, Pavlos'un Hz. İsa'yı gördüğü ve bizzat ondan emir aldığı iddiasıyla ortaya attığı, bugün kabul edilen Kitab-ı Mukaddes'teki Yeni Ahit'in "*Resullerin İşleri*" bölümünde yer alan ve Pavlos'un kendisini de havariyundan ilan etmesi için bir gerekçe saydığı düzmece şuhudda dahi Hz. İsa'nın kendisini payladığını söylemektedir.

Ayrıca, Fener Rum Patriği *Bartholomeos*, 19 Kasım 2006 tarihli *Hürriyet Gazetesi*'nde yer alan röportajında: "*En önemlisi Papa'nın Tanrının elçisi olduğunu (primacy) kabul etmiyoruz. Hristiyan Kilisesi üzerindeki hükümranlılığını kabul etmiyoruz. Bize göre birinci episkopostur. Her zaman bütün Hristiyanlığın birinci episkoposu sayarız ama Tanrının elçisi olduğu (primacy) ve Mesih İsa'nın halefi olduğunu düşünmüyoruz,*" diyerek XI. yüzyılda başlayan bölünmenin günümüzde de devam ettiğini ifade etmiştir. Ekümeniklik konusunda ise: "*Benim ısrar ettiğim tek şey bu unvanın bize ait olduğu.*"

Bunda ısrarcıyım ve feragat edemem" beyanı ile de iki mezhep arasındaki temel anlaşmazlığı ortaya koymaktadır.

Burada maneviyat değil tamamen dünyevi bir unvan çekişmesi olduğu görülmektedir. Gerek Papalık gerekse Patrikhane bir taraftan bu çekişmelerle uğraşırken diğer taraftan halka "*Tanrının Elçisi*" (Risaletmeab) oldukları mesajını vermektedirler. Birisi: "Ben Papalıktan vazgeçmem," diğeri: "Ben de Patriklikten vazgeçmem," diyerek, aralarındaki çekişmenin sadece tarihsel ve teolojik kaynaklı olmadığını dünyevi çıkarların ve şahsi ihtiraslarında bunda önemli bir rol oynadığını göstermektedirler. Halka akılla iş yaptıklarını ve akli kendilerine rehber kabul ettiklerini ifade eden Papa, kendisinin kardinaller tarafından "*Tanrının Elçisi*" olarak seçilmesini nasıl olup da akılla izah edebileceğini unutmuş gözükmektedir. Zira bu açıdan bakıldığında Papayı seçen kardinaller ilâhî hiyerarşide Papanın üzerinde bir statüye sahip olmaktadır. Bütün bu idrak dışı hususları kabul edenleri akılcı ve ilerici, Allah hakkında Allah'ın irsal eylediği ilimle konuşanları gerici kabul etmek cehâlet ve zulmette gidiş değil de nedir?

Kişi iman eder veya etmez bu o kimsenin tecellisine göre değişir. İman beşerin yaratılışında var olan bir hususiyettir ve iman kişiyi selâmete götüren bir lütfu ilâhidir. Kendi inançlarının batıl olduğunu bile bile ısrar

edenleri Allah'ımız kendi halleri ile baş başa bırakır ve onların akıbetlerini bir zaman için tehir eder. Ancak Allah'ımız iman ettiğini söyleyip de ona göre amel etmeyenleri makbul tutmamaktadır. Bu durum yanlış inançta ısrar etmekten daha kötüdür.

Mekir lokaldır ve soyu kesiktir. Ferden bir melunluk yapılmışsa da kötülük onu yapan kişide kalır ve sulbünden gelenlere devredilmez. Ancak maneviyat devrolur. Nitekim Kur'an-ı Kerîm'in Kevser Sûresin de (108/1-3 ayetlerinde) Allah'ımız Sevgili Efendimize: "**Muhakkak ki biz sana kevseri bahşeyledik. Artık namaz kıl Rabbin için ve kurban kes. Muhakkak ki ebter (soyu kesik) seni öyle niteleyenin kendisidir,**" buyurmaktadır.

Nitekim doğru imanda olan Silsile-i Muhammediye elan devamdadır. Ancak Ebu Cehil ve onun gibilerin yaptıkları kendilerinde kalmış, takipçileri kalmamıştır. Bir diğer ifadeyle Adem silsilesi yürümüş ancak İblis silsilesi yürüyememiştir.

Bugün bazı kimseler Hz. Muhammed ve ondan görünmüş velâyet-i kiramın terakkilerini kabul etmeyip, kendilerine Musevî yada Hristiyan demektedir. Ancak böyle olduklarını iddia edenler ne Hz. Musa'nın 5000 sene evvel va'z etmiş olduğu Allah Dînini ne de Hz. İsa'nın 2000 sene evvel va'z etmiş olduğu Allah Dînini kabul et-

mektedirler. Böyle kimselerin gerçek manevi medeniyet-ten ve Allah'ın lutfetmiş olduğu ilâhi terakkîden kaç bin sene geride olduklarını varın siz hesap edin.

Bu kitabın muhteviyatını teşkil eden mektuplar, dîni dünyevî maksatlarına âlet etmeye kalkanlar tarafından pek kaale alınmayacağı bilindiği halde, ilâhi bir vazifenin yerine getirilmesi amacıyla yazılarak kendilerine gönderilmiştir.

Kur'an-ı Kerîmin (3/187) ayetinde "**Allah kitap verilenlerden onu insanlara açıklayacaksınız ve gizlemeyeceksiniz, diye ahit almıştı. Onlar ise arkalarına atıp az bir pahaya değiştirdiler. Alışverişleri ne kötüdür,**" (2 /159) ayetinde ise "**Muhakkak ki kitapta nâs için Hu'yu beyan ettiğimizden sonra beyinattan ve hidayetten inzal eylediğimizi ketmedenler, böyleleri... Allah kendilerini lânetlemiş ve lânetleyenler de onları lânetlemişlerdir.**" buyrulmaktadır. Bu ayetlerde Allah'ın peygamberlerini, o peygamberlerle irsal olunan ayetleri ve peygamberlerde ayan olan **Hüve** sırrını gizlememek gerektiği açıkça ifade edilmektedir.

Allah Dîni birdir. Zaman içinde çeşitli peygamberler gelmiş ve Allah Dînini zamanlarına uygun bir biçimde anlatmıştır. Hz. Muhammed'in gelişi ile, Allah Dîni nihai olarak ve bütün zamanları kapsayacak şekilde tarif

ve ifade edilmiştir. Ve artık Hz. Muhammed'in alemleri teşrifinden sonra din ve iman hakkında ancak onun koyduğu esaslara göre fikir yürütülebilecek ve konuşulabilecektir. Zira Hz. Muhammed Hatemen Nebiyyîndir. Çünkü Allah '**bir**'dir ve Allah Dîni de '**bir**'dir.

Allah Dîni Hz. Muhammed tarafından ikmal olunmuş ve kemâle erdirilmiştir. Allah Dîni 'bir' olduğuna göre, konuşulacak olan konu dînin veya peygamberin nasıl ve nice olduğu değil dînin nasıl anlaşılması ve nasıl idrak olunması gerektiğine dair hususlardır. Dînin varlığı yokluğu zaten münakaşa edilemez. Ama din hakkında tezekkür kişiyi güzel bir noktaya getirir. Bu noktaya bir misal olarak güneşi verebiliriz. Güneşin varlığı ve yokluğu elbette tartışma mevzuu olamaz. Tartışılabilir olan husus güneşin ışığı, akisleri, aydınlatması ve yararlarının nasıl tahsil edileceğidir.

Allah'ımız, Kur'anda, mealen "**Ben sizler (beşeriyet) için İslâma razı oldum ondan başka bir din edinenin dini indimde makbul değildir,**" buyurmaktadır. Bu durumda nasıl bir din birliği yapılabilecektir? Bu mümkün değildir. Buna teşebbüs edenlerin Allah Dîninin zaten bir olduğunu anlamamış oldukları aşikârdır.

Bugün dünyada bir din sorunu değil ama bir iman sorunu ve kargaşası vardır. Onun için, din birliğinden evvel, iman noktasında bir karara varmak icap etmekte-

dir. Çekişme dinler arasında değil, iman edenler ve etmeyenler arasındadır. Beşeriyetin bir kesimi sadece cismanî yaşamı esas almakta ve imanlarını o esas üzerine bina etmeye çalışmaktadırlar. Bir diğer kesim de sadece ahiret hayatını esas almaktadırlar. Her iki kesim de görüş ve düşüncelerinde fanatik bir tavır göstermektedirler. Üçüncü bir kesim ise hem manevî hem de maddî alemlerin yaratıcısı olan ilâhi kudrete iman ederek O'nun direktif ve mesajlarına uygun hareket etmeye çalışmaktadırlar. Bu üç görüşü de ilâhi yaratıcının vazetmiş olduğu esaslar üzere değerlendirip ona göre hareket etmek ve iman etmek daha gerçekçi olacaktır.

Aslında her isim mazharı olduğu yaşamı sürdürür. Ancak kişiler başkalarının yaşamları ve mevkilerini kendilerine mâl ederek onlar gibi görünmeye meyillidirler. Nitekim gün geçmiyor ki kendisini Hz. İsa veya bir başka peygambere yada tarihte isim yapmış bir kişiye gıpta ederek benzetmeye kalkan biri çıkmasın. Beşeriyette olan haset ve kıskançlık, zaman zaman, birbirlerini, bu meyanda hattâ devletlerini dahî, yok etmeye kadar gidebilmektedir.

Şurası muhakkak ki, bugün İslâm içinde de bir çok değişiklikler yapılmak istenmektedir. Gerek mezhepler gerekse iman konularında olsun çeşitli fikirler ortaya atılmaktadır. Günümüzde tarikat ve mezhep hususlarındaki düşünce ve tatbikatlar Allah'ımızın vaz etmiş oldu-

ğu ilâhi kelâm ile düzeltilmelidir. Kişiler çok çeşitli fikir veya hususlara inandıklarını söylemektedirler. Ancak Allah'ın 'bir'liği hakîkatiyle idrak edilmeden böyle sözler söylemek bir mânâ ifade etmez. Zira Allah'ımız halka kendisine nasıl inanılacağına bilgisini lütfetmiştir. Bugün Allah'ın arzu etmediği fikir ve düşünceleri bir kenara bırakıp, Allah'ımızın öğretilerine değiştirmeksizin iman edildiği zaman, doğru bir imana gelmiş olur. Kişinin kendi icadı olan kanaatleri kendisini ilgilendirir. Ancak o kanaatler iman zannedilerek kemâle erilmesi mümkün değildir. Manevi bir yolda yürünmek isteniyorsa kişisel kanaatlere göre değil, Allah'ın arzu-yu ilâhîsine göre iman etmek icap eder.

Son zamanlarda dünyada bir "*kültürler arası uzlaşma*" çabası görülmektedir. Esasen bu girişim özü Batı dünyasının Hristiyan temelli kültürüyle İslam Kültürünü bağdaştırabilme çabalarından ibarettir. Böyle bir uzlaşmanın gerçekleşmesi ancak din hususunda bir mutabakata varılmasıyla mümkün olabilir. Ancak 12 Eylül 2006 tarihinde Papa XVI. *Benedict Regensburg Üniversitesi*'nde yapmış olduğu konuşmada, Hristiyanların din konularında akli ön plana almaları gerektiğini ve imanın da buna göre düzenlemesi icap ettiğini söylemektedir. Bu durumda uzlaşma, dîni bir yana bırakarak, akli esas kabul eden bir uzlaşma haline dönüşmektedir.

Bu yaklaşımda olan kişilerle hangi din anlaşması

yapılabilecektir? Müslümanın uzlaşması yalnızca peygamberlerin bildirmiş olduğu Allah Dîni üzerinde olabilir. Ancak bugün tahrifata uğramamış tek dîni metin Hz. Muhammed Efendimizin kendi lisanı üzere bildirmiş oldukları ilâhî kelâm olan Kur'an-ı Kerîmdir. Bu durumda tek doğru yol, Allah'ımızın son olarak Hz. Muhammed'le tam kemâlâtıyla bildirdiği Allah Dîninde birleşmesidir. Ancak imanı akılla tahdit etmeye çalışan bir kimsenin Hz. Muhammed'i anlamasını beklemek de muhal görülmektedir. Dînî lider olduklarını iddia edenler Allah'a ve insanlığa karşı sorumludurlar. Asırlardır Müslümanlar arasına misyonerler gönderen Hristiyan âlemi acaba kendilerinin iman ettiklerini söyledikleri Hz. İsa'nın hakikat-i ilâhiyesi hakkında ciddî bir bilgiye sahip midirler? Bugün Allah'ımızın irsal eylemiş olduğu peygamberlerin hepsine, Muhammedî bakış açısının ışığıyla, ayırım gözetmeksizin iman eden ve hepsini kabul ve tastik eden yalnızca Müslümanlardır.

Dinde Allah'ın beşeriyetten uymalarını istediği hususlar vardır. Bu hususlar beşeriyetin, kul olmaları hasebiyle, Allah'ın ilâhî rahmetine uyanık bir şekilde vasıl olabilmeleri içindir. Allah'ımızın bu ilâhi rahmeti ise "**İn-nehu alimün bizatıssudur**" yani: "**Muhakkak ki o sadırların zatını bilicidir**" sırrı icabınca tahakkuk etmektedir. Bu durumda "*kültürler arası uzlaşma*" iddialarının gerçekleşmesi, zamanın Muhammedî risâlet noktası olan hakîkî mümessil noktaya biat edilmediği sürece im-

kansız bir iddia olarak kalmaya mahkûmdur. Bu biat ise Muhammedî velâyete imanın eksik olduğu bugünkü şartlar içinde pek mümkün görülmemektedir.

Bu durumda yanlış imanda olanlara da şu birkaç sözün ilâvesi uygun görülmüştür: Evvelâ, dînin dünyevî değil, uhrevî bir husus olduğuna kat'i iman ve ikrar etmeleri icap eder. Gerçek olan şudur ki, Allah'ımız âlemleri kendi varlığından teşkilâtlandırıp meydana getirdikten sonra, arzu-yu ilâhisi icabı Hazret-i Adem'i halk etmiş ve bütün meleklerin ve varlıkların da görüldüğü o ilâhi noktaya teveccüh edip secde etmelerini istemiştir. Melekler derhal secdeye varmışlar ancak İblis ve tayfası *"Biz Allah'ı tanıyoruz, böyle bir kişiye ihtiyacımız yok, onun için onu kabul etmiyoruz ve secde etmeyiz,"* demişlerdir. Ama bu itiraz Hak katında makbul olmamıştır.

Aynı itiraz hâli Hz. Adem arza indirildiği andan günümüze kadar da devam etmiştir. Allah'ımız Hz. Adem'den itibaren esfele safilinde bir çok peygamberler vazifelendirmiştir. Allah'ımızın maksat ve arzuları, beşeriyeti bilgilendirmek ve terakkî etmelerini sağlamak için peygamberler tarafından ifade edilip anlatılmıştır. Zira beşer hakikat-i ilâhiyenin cahilidir. Bu cehlinden kurtulması ve Allah tarafından bilgilendirilerek en güzel noktaya getirilmesi istenmektedir. Fakat beşeriyet bunu idrak edemediği için kabul edememiş ve Allah'ın lütfetmiş olduğu resullere çoğunlukla itiraz etmişlerdir. Bu itiraz, bugün daha ileri bir şekilde devam etmektedir.

Allah ve peygamberi birbirinden ayırarak değerlendirmek hatadır. Zira peygamberi Allah'tan gayri telakkî etmek, elbette yanlış bir anlayışa hizmet eder. Nitekim, tarih boyunca, halk Allah'ın vazifelendirmediği birçok şeylere ve kişilere de "*bizi Allah'a ulaştıracak,*" diye inanmıştır. Ancak Allah'ımız göndermiş olduğu peygamberlerle kendini ve 'bir' olan dînini anlatmıştır. Allah'ın peygamberlerine inanmayan kişiler, Allah Dînini emmâre nefislerine uydurmaya çalışmak sûretiyle, birçok dinler icat etmişler, yada 'bir' olan Allah Dînini gerçek peygamberin ismini de kullanmak suretiyle kendi akıllarına göre tahrif etmişlerdir.

Ancak insanın nasıl terakkî edeceğini elbette yarıdan Allah bilir. Nitekim peygamber gönderilmediği için cahiliyye devrini yaşayan kavimler putlar icat etmişler ve bu putların kendilerini Tanrıya kavuşturacağı düşüncesi ile hareket etmişlerdir. Nitekim Hz. Muhammed'in dünyayı teşrif eyledikleri devirde de halk: "*Bu putlar bizi Allah'a ulaştıracak,*" demekteydiler. Allah'a ulaştırma yetkisinin zamanın resûlüne ait olduğu hakîkatiyle bakıldığında aslında itirazın peygambere olduğu açıkça anlaşılır. Allah, resullerine itirazı kabul etmez ve bu itirazlarından dolayı birçok kavmi helâk eylemiştir. Çünkü Allah'ın göndermiş olduğu, Allah'ın ilmi ve sözlerini halka intikal ettiren resûllere ve velâyete itiraz, Allah'a itiraz demektir.

Din konusundaki bu anlatımlarımız dünyada mev-

cut herhangi bir inanç sistemi kastedilerek söylenmemiştir. İnsan iman sıfatını haizdir. Yalnız ve yalnız Allah Dîni ile kurtuluşa erilebilir. Onu da sadece Allah tarafından tayin edilmiş olan gönül ifade ve beyan edebilir. Her ne kadar Allah'ın tayin etmiş olduğu gönül noktasının kim olduğunu halkın hepsinin bilmesi mümkün değil ise de böyle bir insanın var olduğunu bilmek, kabul ve tasdik etmek kişinin kurtuluşuna vesiledir. Bu, insanlar için bir ders-i ibrettir.

Bir Hadis-i Şerif'te: "**Zamanın imamını kabul etmeyen cahiliye devri ölümüyle vefat eder,**" buyrulmuştur. Ama bundan ders alınmamıştır. Halen de Allah'ın göndermiş olduğu peygamberlere katî bir inanç görülmemektedir. En doğru anlayış ve idrak Hz. Muhammed zamanında olmuştur. Çünkü O bütün peygamberlerin 'bir' dîni ifade ettiklerini ve kendisinin de, Allah'ımızın ilâhi ilim ve beyanlarıyla anlatmış olduğu dînin 'bir' olduğunu ve beşeriyetin 'bir' olan Allah Dînine iman etmekle felâha erebileceğini bildirmiş, kendisinin Allah Dînini kemâle erdirmek için irsal olunduğunu ve nübüvvetin kendisiyle hatme erdiğini beyan buyurmuştur. Allah'ımız "bundan sonra bir nebî yollamayacağım," buyurduğu halde kişilerin Hz. İsa'nın kıyâmetten önce yeniden zuhûrunun nübüvvet ile olmasını beklemeleri son derece gariptir. Halkın Hz. İsa'ya itirazları, kendi nefsanî arzularına uyacak bir peygamber beklemelerinden dolayıdır. Ancak bu İnd-i Bârîde makbul olmamıştır. Eğer be-

şeriyet Allah'ın göndermiş olduğu peygamberlerin hepsine ve Hz. Muhammed'e de, iman ederler, ve sonra Allah'ın her devirde alemlerinde tatbikat yaptığı hususi bir insan varlığını ve o insanın da Allah Dînini muhafaza ettiğini idrak, kabul ve tasdik ederlerse kurtuluşa ererler. Başka türlü kurtuluşa erilmesi mümkün değildir.

Allah'ın ilâhi yaratıcılığı ve zâtiyet-i ilâhiyesi düşünöldüğünde "Onun (hâşâ) çocuk edindiğini" söyleyerek Onu yaratılmış varlıklarla mukayeseye kalkmak şirk olur ki bu da İnd-i Bârîde elbette makbul olmaz. İnkârda ısrar, sadece kişinin hesabının görölmesini çabuklaştırır.

Bütün insanlara Allah'ın lütfetmiş olduğu bir iman sahibi olmalarını dilerim.

ELL HACC HÜSEYİN VEDAD

DAVET

Bismillahir Rahmanir Rahim

Bugün dünyanın umumî bir kaosa sürüklenmekte olduğu görölmektedir. Bu kaos hali içinde sulha, selâmete, gerçek bir birliğe manevî ve maddi bakımdan güzel bir yaşama nasıl kavuşulabilecektir?

Dünya halkları, eski devirlerden beri, dünya sulhunu dinleri birleştirerek temin etmek yolunda bir çaba içinde olagelmişlerdir. Ancak istenen birleşme bugüne kadar gerçekleşmemiştir. Bunun nedeni doğru bir iman anlayışı altında toplanmayı ve birleşmeyi başaramamış olmalarıdır.

Hristiyan alemi, asırlardır sürdürdükleri misyonerlik faaliyetleriyle dünya milletlerini, bu meyanda Müslümanları da, kendi inanç ve din anlayışlarına çekmeye çalışmaktadırlar. Bu maksatla, diğer din salıklarına olduğu gibi, bizlere de kendi bakış noktalarını ve din tefsirlerini propaganda eden pek çok kişiler bir takım mektuplar yollamaktadırlar. Bir örnek olmak üzere "R. Kern B.P. 2895 CH-1000 Lausanne2, İSVİÇRE" adresinden gelen bir mektuptan bir bölümü aktarıyoruz:

Allah tarafından bir kurtarıcının geleceği Kitabı Mukaddes'in ilk bölümleri olan Tevrat, Zebur, ve tüm

peygamberlerin temel konusudur. İkinci bölümü olan İncil ise kurtarıcının gelmiş olduğunu ve icraatını anlatıyor. Kolayca yerine getirilebilen birkaç dini şartlar ve bazı iyilikler yapmakla insan günahlarının suçluluğundan kurtulamaz. Kurtuluş Allah'tan gelmeli. İnsanın, hem günahlarının ağır suçluluğundan yıkanması hem de şeytanın esaretinden ve günahın kötü alışkanlıklarından kurtulması icap eder.

Kitabı Mukaddes, kurtarıcının İsa Mesih olduğunu, günahlarımızın cezasını ölümüyle taşıdığını, dirildiğini ve ona sığınıp tövbe edenleri cennete götürebileceğini müjdelemektedir.

Bu derin gerçeği birden anlamak zordur. Fakat göreceğiniz derslerde anlayacağınızı ümit ederim. 14 derslik ilk kurstan sonra hediye olarak İncil'i, 16 derslik ikinci kurstan sonra da iyi bir kitap veriyoruz.

Ruhsal yöndeki her türlü sorunuzu mutlulukla cevaplandırırız.

Saygılarımla.

Hristiyanlar, sürekli olarak; "Hz. İsa'yı tanıyor musunuz?" diye sormaktadırlar. Ancak kendileri tamamen dünyevî bir İsa tarifi yapmaktadırlar. Biz de kendilerine; "Siz Hz. Muhammed'i ne kadar tanıyorsunuz?" diye so-

rarsak ne cevap vereceklerdir! Hz. İsa'yı tamamen dünyevî bir bakış açısı ile görerek onun ilâhî hususiyetlerini bir yana koymuşlardır. Müslümanlar Hz. İsa'yı Yaratan'ın kendilerine anlattığı şekilde bilirler. Ancak Hristiyan alemi bu hususta hâlâ münakaşa halindedirler. Hristiyan alemi, dünyevî ölçülere vurarak meydana getirmiş oldukları bir inanç sistemi ile Allah Dînini çözerak idrak etmeye çalışmaktadırlar. Kendi dünyevî fikriyatlarını kabul ettirebilmek için de Allah Dîninde olmayan bir sürü yanlış ve iftiraya başvurmaktadırlar.

Kendilerinin yaptıklarının benzeri olan itiraz kampanyaları zamanında Hz. Yusuf'a, Hz. Musa'ya, Hz. İsa'ya ve bütün diğer peygamberlere karşı da yürütölmüş olan kampanyalardır.

Bu iftira sahipleri, ancak o peygamberler Hakk'a yürüdükten sonra, gayri samîmî bir şekilde, sûret-i haktan görünerek onların ne büyük resuller olduğunu söylemişlerdir. Fakat bu söylemin de maksadı o zatlara atfen kendi uydurmalarını sürdürmektir.

İslâm alemi bütün peygamberleri Allah'ımızın bildirdiği şekilde anlayarak iman etmeye gayret etmektedirler. Hristiyanlar ise kendilerine göre bir İsa figürü oluşturmaya çabalamaktadırlar. Ayrıca kendi anlayışlarını İslâm alemine dayatmaktadırlar ama anlayışları Allah'ın bugüne kadar bildirmiş olduğu ilâhî ilme göre yan-

lıştır. Halbuki, doğru bir imana gelebilmeleri için, onların bütün peygamberler ve Hz. Muhammed'i tanıma mecburiyetleri vardır. 'Allah Dîni'ne dahil olmak ve din saliki olabilmek için Hz. Muhammed'in hakikatini tasdik etmesi gerekir.

Avrupa'nın muhtelif memleketlerinde ve Hristiyan alemi içinde kendi dinlerini methetme çabaları iyi bir şey olarak kabul edilebilirse de, kendi anlayışları dışındaki inançları neredeyse hiç tetkik etmemiş oldukları görülmektedir. Bu durum onların kendi anlayışları dışındaki inançları anlamamış oldukları mânâsına gelir.

İslam alemine devamlı yolladıkları mektuplarla Hz. İsa'nın propagandasını yapmaktadırlar. Hz. İsa'yı kendilerinden başkasının tanımadığını mı düşünmektedirler? Halbuki İslam alemi de kendilerine Hz. İsa'yı nasıl tanıdıklarını ve ona ne ölçüde saygılı olduklarını müteaddit mektuplar ile izah etmişlerdir. Ancak kendileri bu yazıları tetkik etme zahmetine dahi katlanmadan eski iddialarını sürekli olarak tekrar etmektedirler.

Hristiyan alemi, görülmektedir ki, günümüzde de, aynı iddia ve tespitlerini, aynı şekilde, ancak bu defa İnternet ortamında da yayınlamaktadırlar. Ancak şurası muhakkaktır ki, Allah'ın peygamberini gerçek mânâda tanıyabilmek için dinin ne olduğunu bilmek icap etmektedir. Göndermiş oldukları yazılarda, bugüne kadar, ma-

alesef, dinin gerçek yüzünü tarif ve izah eden bir paragrafa dahî rastlanmamıştır. Allah'a göre doğru bir iman olmadığı sürece bu mümkün de değildir.

Hz. Adem'den Hz. Muhammed'e kadar, Allah'ımızın emir ve şeriatını bildiren pek çok peygamberler gelmişlerdir. Buna rağmen, dünya kurulalı beri, kullar arasında din konusunda pek çok anlaşmazlıklar ortaya çıkmıştır. Halkın aralarındaki anlaşmazlıklar peygamberlerin beyanları sebebiyle değil, kendi fikirleri sebebiyledir; zira peygamberlerin, sözleri birbiriyle çelişmez ve biri diğerini nakzetmez.

Oysa bir Müslümanın peygamberlerden herhangi birine iman etmemesi onun imanının eksik olduğu anlamına gelir. Kaldı ki Müslümanlar Hz. İsa'yı, Allah'ın fevkalâde güzel bir peygamberi olarak, her zaman saygıyla yad ederler. Hatta bir çok Müslüman ailesi erkek çocuklarına İsa ismini koyarlar.

Din halk tarafından, hiçbir zaman, hakikatiyle bilinmemiştir. Bu hususta hakikat bilgisine ancak peygamberan ve evliya sahiptirler. Onlar dışındaki kimseler, dini kurallara uymayı bir yana bırakıp, dini de kendi havalılarına uydurmaya çalışmaktadırlar.

Dolayısıyla, "din birliği"nden bahsedildiğinde, herkes, Allah'ın bir olan dinine tabî olmak yerine, diğer in-

sanları kendi anlayışlarına davet etmektedirler. Bu durum, bu şekilde davranan kimselerin haddi aştıklarına ve peygamber olmadıkları halde peygamberin göstermeye mezun olduğu davranışları göstermeye cüret ettikleri mânâsını taşır.

Hristiyanlar peygamber olmadığı açıkça bilinen ve "kurtarıcı olduğunu bildirdiği" Hz. İsa tarafından azarlandığı bilinen bir kimse olan Pavlos'un Allah Dîni ile ilgisi olmayan fikirlerini esas kabul etmekte ve onun mektuplarını ilâhî şeriat olarak esas almaktadırlar.

Bu yazının yazılması halinde, beşeriyetin bu yazıdaki hakikatleri kabul edip etmeyecekleri üzerinde konuşmalar yapılırken, 'makam-ı velâyet'te zuhur eden bir beyan ile; "**İnsanlığa nihaî olan bu yazıya doğru imanda olmayanlar rağbet etmezler, ta ki Allah'ın hükmü yerine gelsin,**" buyrulmuştur. Zira bu ikaz rağbet görürse beşeriyet Allah dinine göre doğrulur ve işler de böylelikle yoluna girmiş olur.

Ama Allah'ın hükmü yerine gelecek ve Allah'ımız bu bildirmesini şahit tutacaktır. Kur'an-ı Kerîm'de (26/208) "**Ve illâ kendilerini uyarımlar olmaksızın hiçbir karyeyi helâk etmeyiz**" buyrulmuştur.

Bu yazı da bu ayete istinaden bir uyarıdır. Dikkat edilmelidir. Birçok peygamberler gelmişlerdir, ancak Hz.

Muhammed bütün alemlere ve beşeriyete irsal olunmuş ve bütün peygamberlerin hatemidir.

Allah'ımız, peygamberler ile, dînini ve imanını alemlerin küllîsine ifade ile kendi zatına nasıl kulluk edilmesi icap ettiğini bildirmiştir. Hz. Muhammed'in aynı zamanda 'Hatemen Nebiyyîn' olmasındaki hususiyet ise kendilerinde peygamberliğin sırr-ı hakikati ve cevher-i esrarının ve velâyetin inceliklerinin açılarak izah edilmiş olmasıdır.

Bakara Sûresi 138. âyetinde: "**Sibğatallahi ve men ahsenü min allahi sibğah ve nahnü lehu abidun**" buyruluyor. Bu ayete şu mânâ verilmesi kabildir: "**Allah'ın boyası... ve kim boya bakımından Allah'tan daha güzel olabilir. Ve biz ona ibadet ediyiz,**" (Sibga "boya, vaftiz, şeriat, din,") Sibgatullah; "Allah boyası, Allah vaftizi" mânâlarına gelir. Yani herkesin Allah'ın Dîninde ve şeriatında birleşmesidir. Hz. Yahya'nın vaftizi bütün insanların bir inançta birleşmesinin temsili için sembolik olarak yapılmış bir uygulamadır.

Allah Dini birdir; "**Hatemen Nebiyyin**" olan Hz. Muhammed (ki bütün alemlerin Efendisidir) ile en vazih şekilde açılmış ve nihaî idrakine ulaşmıştır. Dünya sulhu ve huzuru, beşeriyet arasında, din anlayışında bu mânâda bir birlik sağlanması ile mümkün olabilecektir. Allah, her devirde, halkı içlerinden çıkardığı bir insan ile ikaz etmekte ve ondan nimetini açmaktadır.

Din birdir ve o da 'Allah Dîni'dir. Dînin şeriatını peygamberler bildirir. Allah'ın şeriatını o peygamber nasıl vaz ediyor ise yeni bir peygamber gelinceye kadar, ona göre yürünmelidir. Son peygamber Hz. Muhammed'den sonra da onun güzel şeriatı ile yürümek icap eder.

Din mevzuu, kullar arasında dünya kurulalı beri daima tartışma konusu olagelmıştır. Allah'ın emir ve tavsiyelerini beşeriyetin bir kısmı tatbik etmişler, diğerleri de dini kendi dünya görüşlerine göre tarif ve tavsif etmişlerdir.

Bugün dünya üzerinde pek çok inanç sistemi varmış gibi görünmektedir. Ancak, hangi inanç, insanı bütün varlıkları yaratan Allah'a erdiriyorsa, gerçek din ve inançtır. Aksi halde kişinin şahsi arzusu ve nefsanî isteği olur. Allah'ımız bütün alemleri kendi vücudundan teşkilâtlandırarak meydana getirmiş ve meydana getirmiş olduğu bu teşekkülâtı bilgilendirmek için, beşer arasından, '**İnsan**' vasfını haiz bir çok kimseleri görevlendirmiştir.

Lâkin beşeriyet 'İnsan' vasfını haiz olan bu görevli kimselere önce daima tepki göstermişler ve Allah'ın arzu buyurduğu bu 'İnsan'ları, bazıları sonradan kabul etmişlerdir. Hz. İsa da bu görevli 'İnsan'lardan biridir. O da, diğerleri gibi, Allah'ın ilâhî nizamını ve bilgilerini beşeri-

yete intikal ettirmiş ama halk, her defasında olduğu gibi, ona inanmamışlar ve canına kastetmişlerdir.

Beşeriyet Allah'ın lütfetmiş olduğu bilgileri ve nizam-ı ilâhîyi kabul etmeyip, bunları kendi anlayışlarına göre değiştirerek tatbik etmeye meyyaldirler. Allah'ımız, en son olarak, Hz. Muhammed'i seçmiş ve beşeriyeti, son defa olmak üzere, onunla uyarmış ve bundan böyle bu nizamını hiç kimsenin değiştiremeyeceğini bildirmiştir. Allah'ın bu son nizamı kulları kendisine ulaştırmak üzere açılmış olan İslâm Tarikidir (Peygamberler Tarikidir).

Allah'ımız bu yolunu İnsan gönlü ile muhafaza etmiştir. Hafızlık müessesesi bu ilâhî muhafazanın dünyevî bir tezahürüdür. (Bu nedenle kâfirler Kur'an hafızlığını ortadan kaldırmak isterler.) Allah'ımız peygamberlerinin hepsini kendi nizamı içinde mütalaa etmiş ve o nizam içinde yürütmüştür.

Beşeriyet Allah'ımızın bildirmiş olduğu nizamını ve anlayışını yozlaştırdıkça, Rabb'imiz, yeni bir peygamber irsal eyleyerek, doğruyu yeniden bildirmiş, son olarak da İslâm'ı va'z eylemiştir.

Mühim olan Allah'a ve irsal buyurduğu peygamberlerin hepsine doğru imandır. Bir peygamberin doğru olduğunu, bir diğeri ise yanlış olduğunu iddia etmek

Allah'ın nizamına iman etmemek mânâsını taşır. Bu durum kişinin inkârının bir göstergesidir. Bir peygamberin doğruluğu veya yanlışlığını ölçebilme iddiası kişinin o peygamberden daha üstün olduğu anlamına gelir ki abestir. Kişiler kendilerine göre bir peygamber beklerler ancak Allah, elçilerini kendi arzusuna göre yollar.

İlâhî kudretin alemleri yaratan ve düzenleyen Allah'ımıza ait olduğunu idrak ve tasdik ettikten sonra, halkın, hâlâ kendi küçük akıllarına göre sonsuz alemlere nizam vermeye çalışmaları gülünç olmaktadır. Hiç şüphesiz, Allah rahmandır ve rahimdir. Beşeriyetin ne kadar güçsüz olduklarını bildiği için, onlara aralarından kendisinin seçmiş olduğu ve kendilerini en iyi anlayan kullar vasıtası ile doğru ilmî ve emr-i ilâhîsi olan gerçek dini öğretmiştir.

Bugüne kadar "din ne olduğu" nun tarifi, peygamberan ve evliya müstesna, tam olarak yapılmamıştır. Dîn, yaratan Allah'ın, kullarının kendisini nasıl ve nice bilmeleri, tanınmaları ve kendisinin emirlerine nasıl uymaları gerektiğine dair lutfetmiş olduğu bilgiler ve kulların Allah'a karşı yerine getirmeleri gereken vazîfe ve vecîbeleri ihtiva eden ilm-i ilâhîdir.

İlk peygamber Hz. Adem ile başlayan dünya serüveninde nebîlerin hatemi olan Hz. Muhammed'e kadar bir çok peygamberler gelmiştir. Hepsi Allah'ımızın emir

ve tavsiyelerini bildirmişlerdir. Gerçek din Allah'ımızın arzularını bildiren peygamberler vasıtası ile açılmış olandır. Bir ve yalnız bir din vardır, o da Hz. Adem ile başlamış ve Hz. Muhammed ile kemalâtını bulmuş olan dindir ki o din 'Allah Dîni'dir. Halkın eli ile ve kişilerin çıkarlarına göre yaptıkları düzenlemelere göre sonradan yozlaştırmış olduğu şeye din denemez.

Din bir bütündür ve yaratan Allah tarafından muhtelif zamanlarda bildirilmiştir ve Sevgili Efendimiz ile hatme erdirilmiştir. Dinin bir parçasını almakla yetinmek eksikliklidir. Kemâle ermek için tamamını kâmilen kabul gerekir. Bir parça ile tam olduğunu iddia etmek tuhaf olur. Nitekim Hz. Muhammed din anlayışına daha şümulü bir görüş getirmiş, geçmiş olayları, Allah'ın kabul ve tatbikatıyla ilgili açıklama yaparak, o güne kadar lütfedilmiş olan ilâhî hakikatlerin nâs tarafından yozlaştırılmasına manî olacak şekilde zatiyet makamı ile yüksek bir anlayış ve idrak getirmiştir. İslâm evliyası: "**Din tamam olunca doğar muhabbet,**" buyurmuşlardır. Nitekim Sevgili Efendimiz Hz. Muhammed: "**Ben dini kemâle erdirmek için gönderildim,**" buyurmuştur.

Daha evvel irsal olunmuş olan peygamberler ile nazil olan ilâhî beyan ve emirler ya değiştirilmiş veya kaybolmuşlardır. Hz. Muhammed bütün bu değiştirmelerin ne olduğunu ifade etmiş, halka Allah'ın emir ve ne-

hiyelerinin ne olduğunu diğer peygamberler ile ve bu me-yanda kendisi ile de bildirmiştir.

Yanlış bilgi ile bir yere ulaşabilmek mümkün de-ğildir. Kur'an-ı Kerîm'de, mealen: "**Zikr'i biz inzal buyur-duk ve onu muhafaza edecek olan da biziz,**" buyrulmaktadır. Günümüzde, İslâm içinde de, birçok yanlış anlamalar ve tatbikatlar olduğu halde, Allah Kelâmı Kur'an-ı Kerîm aynen durmaktadır. Allah'ımızın peygamberleri tarafından bildirilmiş olan ilâhî kitaplar arasında değişmemiş olan tek kitabın Kur'an-ı Kerim olduğu herkes tarafından kabul edilmektedir. Bazı inanç salikleri ise, gayet anlaşılmaz bir şekilde, Kuranı Allah sözü olarak kabul ettikleri halde Hz. Muhammed'in peygamberliğine inanmamaktadırlar. Eğer Hz. Muhammed peygamber olarak kabul edilmiyor ise, o zaman Kur'an-ı Kerîm nasıl nazil olmuştur?

Allah tarafından son olarak gönderilmiş olan peygamberi kabul etmemek, kişinin ondan önce gelmiş olan peygamber zamanındaki muarızlarla arasında hiçbir farkın kalmaması demektir. Böyle bir itiraz, bilgi çağını yaşadığımız şu devirde, akıl ve mantıkla bağdaşmaz. Bütün peygamberan ve evliyayı kabul ve tasdik eden Kur'an'a itiraz, esasen, kişinin kabul ettiğini iddia ettiği peygambere de itiraz anlamını taşır.

Üstelik, Hristiyanlar, Kur'an-ı Kerîmi kabul ve tasdik etmedikleri halde, bir çok yerde Kur'an ayetlerinden

alıntı yaparak zayıf fikirlerini ispata çabalamaktadırlar. Onların buna hakları yoktur. Zira Hz. Muhammed'i kabul etmemektedirler. Halbuki Müslümanlar Allah'ın inzal buyurduğu beyanların Hz. İsa'ya da nazil olduğunu kabul ettikleri için, Hz. İsa'nın gerçek sözlerinden alıntı yapma hakkına sahiptirler.

Hiçbir peygamber, hangi inanç üzere olurlarsa olsunlar, kişilerin haksız yere katledilmelerini ve kulların haklarının harp, barbarlık vs. ile gasp edilmesini kabul etmez. (Bugün çağdışı kalmış ve asrın medeniyetine uymayan Haçlı Seferi zihniyetiyle, sürmekte olan savaşlar neticesinde bazı yanlış dîni sektler ve mezheplere bağlı olan kimselerin icat ettikleri hayalî bir memlekete ulaşma arzularının olduğu görülmektedir. Maalesef harbi yapan devletlerin yüksek idarecilerinin de böyle sekt ve mezheplere mensup oldukları haberleri kamuoyunda dolmaktadır. Kişiler böyle hayalî ve aslı astarı olmayan fikirlerle üretilmiş siyasetlere alet olmaktadır.) Onun takipçisi olduklarını söyleyenler de böyle şeyleri kabul edemezler. Allah'ı tanımadan ve bilmeden O'nun hakkında karar verme hatasına düşüldüğünde inançta şüphe ortaya çıkar. Allah'ımız kendisine nasıl yakınlık bulunaçağını bildirmiştir. Kişiler Yaratan'ın kurallarını bir yana bırakıp, kendi kurallarını koyma hakkına sahip değildir. Zira bu durumda o kural koyanın Tanrı olması gerekir ki, muhaldir.

Allah'ın İlâhî kelâmını değiştirerek, kendi mertebe-

lerine göre yazanları (Pavlos, Luka vs.) Tanrı elçisi olarak kabul etmek mümkün müdür? Her inanç sâlikî kendi dînî kabullerini diğer kişilere teklif ederler fakat, düşünülmelidir ki, Allah, kendi arzularına göre doğru olanı kabul eder. Dünya sulhu, gerçek mânâda, Allah Dîninde birleşme olmadan düşünülemez. Dinlerin yakınlaştırılması için yapılan toplantıların hiçbiri bir neticeye ulaşmamaktadır. Ulaşamazlar da... Çünkü bu toplantıları organize edenler doğruyu kabul etmekle değil, kendi fikirlerini kabul ettirmekle meşguldürler.

Peygamberler hakkında anlatılan bütün menkıbeler yüzyıllarca önce cereyan etmiş hadiselerdir. Bugüne intikal eden ve geçerli olan tek şey Allah'ımızın peygamberleri ile bildirmiş olduğu beyanlardır. Geçerli kabul edilmesi gereken sözler bizzat peygamber tarafından yazdırılmış olmalıdırlar. Zira görülmektedir ki, peygamberlikle ilgisi olmayan bir çok kimselerin, peygamberlerin anlatım ve tariflerine atfen söyledikleri şeyler, peygamberlerin bildirmiş oldukları ilmi ilâhîye uymamaktadır.

Her inanç anlayışında olduğu gibi, İslâm aleminde de doğru olmayan bakış açıları vardır. Lâkin iman doğru olduğu takdirde bunların düzelme ihtimali vardır. Onun için kişilerin dinlerinin ve tatbikatlarının nasıl olduğuna değil, dinin Allah'a göre nasıl olması gerektiğine nazarı dikkat edilmelidir. Bu bakımdan, velâyet kabul görmedi-

ği sürece, ruhta ve cismaniyette terakkî mümkün değildir. Zira, iman esası doğru olduğu halde, tatbikatta yanlışlıklar görülebilirse de, eğer iman esası yanlış ise tatbikatın doğru olabilmesi asla mümkün olmaz. Ancak tarih boyunca halk ve hattâ devlet başkanları da, dindarlık kisvesi altında, din hakkında ahkâm kesen kimselerin ardından gitmektedirler. Bu gibi kimselere şöyle bir soru yöneltsek, ne cevap vereceklerdir?

Hangisinin peşinden gidiyorsunuz? Allah'ın ve resûllerinin sözlerinin mi, yoksa kendilerine göre tarifler yapanların sözlerinin mi? Hem kendinizi onore etmekte, hem de ne olduğu belirsiz kimselerin sözlerine itibar etmekte...

Eğer bir kimse, yalan olduğunu bildiği halde, böylesilerinin sözlerine itibar ediyor ise, o kimsenin kendisine saygısı yok demektir. Ne gariptir ki kişiler bir dînin sâliki olduklarını söyledikleri halde, mensubu olduklarını iddia ettikleri ilâhî kitapların ilâhi ikazlarına dahi dikkat etmemekte ve onları tatbik etmemektedirler.

"Allah indinde din İslâm'dır." Ali İmran sûresi 3/19. ayetinde buyrulmaktadır. Çünkü Müslüman Allah'a göre doğrulmuş kul demektir. Biz, irsal olunmuş olan herhangi bir peygamberin zamanında, o peygambere tabî olan ve onun vazettiği din üzere yürüyen kimseyi 'Müslüman' olarak niteleriz. Çok sayıda peygamber gel-

mesindeki hikmet Allah Dîninin esfele sâfilindeki cismani nizamın akışı içinde açılarak ikmâl edilmesidir. Bu bakımdan, Sevgili Efendimiz de, Maide Suresi'nin 3. ayetinde bildirilen: "**El yevme ekmeltü leküm diyneküm ve etmemtü aleyküm ni'metiy ve radiytü lekümü'l islâme diynen** - "Bugün sizler için dîninizi kemâle ve üzerinize olan nimetimi tamama erdirdim ve sizler için din olarak 'İslâm'a razı oldum" ayeti bildirilmektedir.

Ayrıca Şûra Suresi 13. ayetinde de: "**O, 'dîni ika-me edesiniz ve onda tefrîkaya düşmeyesiniz' diye, dinden sizler için Nuh'a vasiyet kıldığını ve sana vahyettiğini ve İbrahim'e ve Musa'ya ve İsa'ya vasiyet kıldığını şeriat eylemiştir. Senin kendilerini davet ettiğin şey müşriklere büyük gelmiştir. Allah dilediğini kendisine müçteba eyler ve inabe eden (Mürşid'e teslim olan) kimseyi kendisine hidayet eder,**" buyrulmuştur. Görüldüğü gibi ayette Allah Dîni ifade edilmektedir. Nitekim geçmiş peygamberanın hepsi Allah'tan aldıkları ilham ve beyanları nasa bildirmişlerdir. Nas ise bu durumu yanlış anlayarak her peygambere ayrı bir dîn izafe etmişlerdir. Halbuki Allah dîni birdir. Bütün peygamberler o dîni vazetmişlerdir.

Bu beyan muvacehesinde, diğer peygamberlerin (hâşâ) yanlışta oldukları anlaşılmalıdır. Lâkin Allah'ımız, ilâhî dînini, zaman içerisinde, kullar için, irsal

buyurduğu peygamberlerle daha ileri açılmalarla açmış ve nihayet Sevgili Efendimizle, yine kullar için, en mükâmil açılmayı lûtfetmiştir.

Çağımızda din anlayışı nasıl olmalıdır? Günümüzde, dünyada pek çok din ve inanç anlayışları olduğu ve her gün yeni anlayışların ortaya çıktığı görülmektedir. 'Dîn' kelimesiyle neyin kastedildiğini anlamak için, evvela, kişinin, "tabî olduğu dînin kendisini, Yaratan önünde, kurtuluşa erdirip erdiremeyeceğini," ve kendisini Allah'a nasıl yakınlaştıracığını sorması gerekir.

Her kişinin inançları vardır ve bunlar doğrultusunda arayış içindedir. İnançsız olduklarını söyleyenlerin bile, Allah'ın biz kullardan dilediği gibi olmasa dahî, içten içe inandıkları bazı şeyler vardır. Ancak inanç bakımından kişinin hava ve hevesleri değil Allah'ın kullarında bulunmasını arzu ettiği iman önemlidir. Allah'ımız bütün peygamberleri ile bu hususu bildirmiştir.

Bir hakikati bilmeden talep eden kişi, hakîkate ve lütfâ mazhar olabilmek için, Allah'a, Allah'ın istediği gibi, tam bir iman ile teslim olmalıdır.

Hristiyanlar "*Hz. Adem'in günah işlediğinden dolayı cennetten çıkarıldığını*" söylemektedirler. Oysa Allah'ımız onu cennetten, tam kemalâta erebilmesi için çıkarmıştır. Bu da dünyaya gönderilerek orada kalışıyla

mümkün olabilmiştir. Hz. Adem, cemâl kemalâtının tam olduğu cennetten, celâl kemalâtının da tam hale gelmesi için çıkarılmış ve yeryüzüne ('arz'a) indirilmiştir. Dolayısıyla Allah'ımızın Adem'i cennetten çıkarmasını onun yalnız günah işlemesine hamletmek doğru değildir. Bu tertip halkın bir nebze rızıklanması ve cismanî bakımdan da terakkî etmesi için zuhura gelmiştir. Yoksa peygamberlerin ve Hz. İsa gibi bir peygamberin, esfele safilinde olan dünyaya gönderilişi, hangi günaha istinaden izah edilebilecektir? Eğer Dünya'nın bir günah işleme yeri olduğu düşünülüyor ise, demek ki doğruyu ve yanlışı tam idrak ederek cennete döndürülecektir.

Dîn ve peygamberler düşünüldüğünde (eğer peygamberlerin Allah tarafından vazifelendirilmiş oldukları kabul edilmekte ise), Allah'ın halk için arzu ve isteklerini dikkate almak gerekir. O halde, dînin ve peygamberlerin gelişlerinin insanların heva ve hevesleri doğrultusunda düşünülmesi yanlış olur. Kişinin, bu hususta, (umuma) kendi makamına göre hüküm vermesi ilâhî maksada ve adalete ters düşer.

Dinin bir olduğu hususu anlatılırken bazı noktalara dikkat gerekir. Peygamberler de bu noktayı izah etmişlerdir. Bir Allah vardır. Bütün varlıklar bir nefisten hasıl olmuşlardır. Peygamberler Allah'ın, kendi zamanları içinde, nasıl anlaşılıp idrak edileceğini bildirmişlerdir. Maneviyat ve hayat, tekâmül ederek, Hz. Muhammed'e kadar

gelmiştir. Nübüvvet Hz. Muhammed ile hatem noktasına gelmiştir. Hatemen Nebiyyîn ile Allah'ın bundan böyle nasıl ve hangi şeriat ile bilinip anlaşılması gerektiği izah edilip, anlatılmıştır. Bu durumda "**Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resulullah**"ı kabul ve tastik etmedikçe kişi din sahibi olamaz.

Hz. Muhammed şeriatındaki hususiyet dünya milletlerinin bölgesel yaşamlarını ve yöreye göre dînî tatbikatlarını (iman idraki değişmemek şartıyla) mümkün kılar. Çöldeki tatbikat ile kutuplardaki tatbikat, elbette, bir ve aynı olmaz. Beşer, Yaratan'ın arzusu ile tapma eğilimi taşır. Bu durum Yaratan'ın: "**Sonunda hepiniz bende toplanacaksınız,**" emr-i ilâhîsine uygun olarak böyledir. Müslüman 'kimsenin dînine hilâf demez'. Allah'tan doğru ilim ve bilgi alınabilmesi ve Hak yakınlığının bulunabilmesi, ancak Yaratanın halktan istediklerine tabî olduğu takdirde mümkündür. Zira şartlar bir olunca yakınlık şifresi tamam olacak ve ilâhî kapı açılacaktır.

Nitekim (1922 senesinde) son devirlerin büyük İslâm alimlerinden, *Ahmed Süreyya Emin Beyefendi Hazretlerinin* Anglikan Kilisesi Yüksek Kurulunun; "*İslâm Dîni nedir?*" sorusuna cevaben vermiş oldukları tarif ve izahlar son derece önemli ve dikkate şâyândır.

Hz. Süreyya'nın hususiyetlerinden biri de, dünya halkının kendi akılları ile kurarak 'din' adını verdikleri

kaidelerde düştükleri hatayı ortaya koyarak, yegâne gerçek şeriatın İslâm Dîninde olduğunu belirtmiş olmasıdır. Bu haber verme, Sahib-i Sırr-ı İsa olmaları hasebiyle, Mesîh sırrının kemalâtlarından. Mesîh Sırrının Hz. Muhammed Şeriatı olduğunu, onu doğru bilmekle kurtuluşa erilebileceğini, ilk gelişinde bildirdiği gibi, tekraren bildirmiştir.

'Mesih'lik halkın kurtuluşudur. Bu kurtuluş ise ruhî bir meseledir. Şu halde Hz. İsa ruhî olarak değerlendirilirse doğru olur. Çünkü Hz. İsa Ruhullahtır. Ruh gerçek kurtuluşa erdiğinde, maddeyi ruha tabî kılarak cismaniyeti de (Hz. Süreyya'da olduğu gibi) ruh haline gelir.

Esasen dünyevî, uhrevî ayrımı yapmak doğru değildir. Böyle bir ayrım yapıldığı takdirde kişi iki farklı alana istinaden iki farklı şeriat tarifi yapmaya başlar. Bu da geçerli olmaz. Halbuki Allah'ımız, nebîleri vasıtası ile, dünyevî olsun, uhrevî olsun, nasıl davranılması gerektiğini bildirmiştir.

Doğru noktaya, Allah'ı, meleklerini, kitaplarını, resûllerini, ahiret gününü, hayrın ve şerrin Allah'tan olduğunu, Hz. Muhammed'in de O'nun kulu ve resûlü olduğunu tam ve kâmilen kabul ve tasdik etmek suretiyle gelinir. Allah birdir ve bütün peygamberler onun arzularındandır. Peygamberleri arasında takım tutar gibi taraf tutmak veya ilerilik gerilik mülâhazalarıyla ikilik yaratmak makbul değildir.

Hz. İsa sırrından hissement olan Hz. Süreyya Divan-ı Şerîflerinden aşağıda iktibas edildiği gibi, öz ve esas olarak bir olan İslâm Dînini, tarif buyurmuşlar ve ilâve olarak 'Hakikat-i Muhammediye'yi de en güzel şekilde izah etmişlerdir:

"Fakrâne sözumüzün kaynağını ve meydana çıkışını düşünerek ve idrâkinde olarak dinlersen "İslâm Dîni nedir?", terbiye ve zatî edep dairesinde, cevap olarak deriz ki: İslâm Dîni, Allah'ın yüce zatının hakîkati (ki ancak Allah ile bilinebilir) zatî kâmil velîlerin gayrisine her mânâsı ile tamamen örtülü, gizli ve meçhul olduğu halde, hakîkatler hakîkatinin mecazî mânâsının (dünyevî anlayış sınırlarına uyacak şekilde indirgenmiş mânâsı) herkes tarafından anlaşılabilir adı olsa gerektir.

Hz. Muhammed'in güzel şeriatının zahirine memur edilmiş kişiler ve bunlar gibi olanların anlayabileceği şekilde deriz ki: İslâm Dîni, çeşitliliği, eksiklikleri, değiştirilmişliği, dönüştürülmüşlüğü, aslının dışına çıkmışlığı birkaç türlüünün varlığı ile sabit olan Şerefli İncil'in; emir ve beyanı olan başlangıçtaki gerçek Hristiyan Dîni'nin geçersiz olduğunu açığa çıkararak, bu dînin ehli ve ashabı olan kimseleri önemli olan Hak yoluna davet işi için Kur'an-ı Kerîm adı ile gönde-

rılmış Allah Kitabı ile tanınan ve bilinen Hak yolu olsa gerektir. Kur'an-ı Kerim ise, son defa olarak, Arap Dili ile kisvelenmiş, 'nefsî kelâm' yani 'Allah Sözü'dür.

'Hakk'ın zatı, Hz. Muhammed'in zatî sıfatı ile, her an için tenezzül ederek tanınmayı ve bilinmeyi dilek buyurmuş olup, samedânî zatî isimlerden 'es Selâm' ve 'el Mümin' sırlarının özüne mazhar, varlık bakımından üstün, İslâm ve Mümin adı ile ulu bir din kuracağından, değiştirme, dönüştürme ve başkalaştırma gibi, yukarıda beyan edilmiş olan ve bilinen belâları meydana getirerek, yani meydana ve zuhura getirilmiş belâlar dolayısıyla bilinen iptidâî dinlerin geçersiz kılınmasını beyan etmiş olarak, hükmü kıyamete kadar bakî kalacak, Hak yolunu gösterir şerefli bir kitap göndermiştir. İşte 'Hakikat-i Muhammediye' dedikleri odur.. Fefhem. Bu hususiyle anlaşılmalıdır.

Rabb'imiz bir zevk-i zatîsi ile zuhur etmeyi murad eylediğinde, kendi vücud-u ilâhîsinin zuhuru olan bütün alemlerinde o zevk-i zatîsinin ismini icraata ve tatbikata koyar. Ve nihayet o isimle, alem-i cismanîde bir mümesil nokta olmak üzere, bir İlâhi Gönülde zuhur eyler. İşte Allah'ımızın bir zevk-i zatîsinin isminin marifetiyle vücud-u ilâhîsini teşkilâtlandırmasına '**Hakikat-i Muhammediye**' adı verilmiştir.

Allah'ımızın zevk-i zatîsinin ismi olan insan o zamanın insan-ı kâmilî olan insandır. Onun ismi de ism-i azamdır. Ve o kimse her devirde tektir. Bu ancak Allah'ın Dîninde geçerlidir. Şu halde İsm-i Azam Allah'ın bizzat kendisi olmaktadır. İnsan Allah olmaz ancak, Allah insandan görünür.

Allah'ın zamanın insan-ı kâmilinde izhar eylemiş olduğu ismi; ism-i azam olup o insanda zahir olan zevk-i zatî bütün alemlere şamildir.

Bu durum (hâşâ) bir benzetme olarak insan vücudunun hücrelerindeki kromozomlar (DNA molekülleri) gibidir. İnsanlarda hücreler birbirinden ne kadar farklı ve değişik olurlarsa olsunlar çekirdeklerindeki kromozomlar ve genetik işaretler o kişide aynıdır. İsm-i azam da vücud-u ilâhînin o zamanki manevî kromozomları gibidir. Ondaki arzu bütün alemlerde mer'iyette olup, dîn, o zatın kendisini o zamandaki tarifine göredir. Hz. Muhammed'den sonra zamanın İnsan-ı Kâmilleri '**es Selâm**' isminin mazhar-ı etemmi olan '**İslâm**' ve '**el Mümin**' isminin mazharı etemmi olan '**Mümin**' sıfatları ile görünmüşlerdir. O zamanın ismi ile mümin olan ve selâmete erdiren kişi o zamanın İnsan-ı kâmilidir. Allah'ımızın mürşit olarak vazifelendirmiş olduğu, alemleri irşada ve teslîke mezun olan böyle bir zatı bütün alemler zikr ederler. Bu bakımdan Allah'ın böyle bir zuhurunu tarif ve tavsif mümkün değildir.

Allah, Dînini peygamberler vasıtası ile halka intikal ettirmiş ve kelâmını peygamberlerin suretinde ve lisanında ifade eylemiştir. Allah'ın bir dîni vardır ve o da 'İslâm'dır.

Bugün Hristiyanlar tarafından Peygamber Hz. İsa'nın yeniden yeryüzüne gelişinin beklendiği görülmektedir. Böylelikle Hz. İsa'nın, Mesih olarak, halkı kurtaracağı söylenmektedir. Halbuki, dünyaya gelişinde, Hz. İsa onlara kendisinin beklenen mesih olduğunu bildirmiştir ve Allah'ımızın nizam-ı ilâhîsini ve şeriatını izah ederek halkın buna tabî olmalarını söylemiş ama Benî İsrail bunu kabul etmeyerek kendisine inanmamışlardır Hz. İsa'nın hayatına kastetmişlerdir. Allah'ımız da Hz. İsa'yı ilâhî alemine çekmiş ve onların Hz. İsa'ya cismanî olarak benzeyen ve ihanet etmiş bir havarî olan Yahuda'yı çarmıha germelerini sağlamıştır. Nitekim, Benî İsrail, Hz. İsa'dan önce irsal olunmuş olan peygamberlerin bazılarını (Hz. Zekeriya, Hz. Yahya) da şehit etmişlerdir.

Halk, kendilerini selâmete çıkarmak için gelmiş olan bu peygamberleri hangi insan haklarına göre şehit etmişlerdir ki, bugün Hz. İsa'nın ikinci defa gelişi ile kendilerini ne gibi bir kurtuluşa eriştirmesini beklemektedirler? Bu kurtuluş manen ve ruhen mi yoksa maddeten ve cismen mi olacaktır? Allah peygamberi ile zevk-i zatîsine uygun bir nizam inzal eyler. Aynı peygamber ile birden fazla nizam inzal olduğu görülmemiştir. Birinci gelişinde

Benî İsrail tarafından kabul edilmemiş olan Hz. İsa, ikinci gelişinde nasıl kabul edilecektir? Hz. İsa ile ruhen kurtuluşun müjdesi (İncil) nazil olmuştur ve ilk gelişinde bu kurtuluşun nasıl olacağını gayet açık ve fasih bir şekilde bildirmiştir. Halk ise ondan cismanî bir kurtuluş beklemektedirler.

Allah, Hz. İsa'yı peygamber olarak göndermiştir onun teslimiyetinden memnundur. Bu bakımdan kendisine Hakikat-i Muhammediye ile selâmet vermiştir. Ama peygamberleri öldüren ve Allah şeriatını kabul etmeyen kavmi makbul tutmamıştır.

Hz. Yahya, Hz. İsa'nın Hz. Musa şeriatını deforme eden ve o şekilde yürümekte olan Yahudilerin kurtulması için gönderilmiş olduğunu ve esas kurtuluşun; "*Çölden gelen sese kulak verin*" sözleriyle işaret ettiği Hz. Muhammed'in va'z etmiş olduğu Allah Dîni'nin İslâmiyet'le olacağını bildirmiş ve işaret etmiştir.

Hz. Yahya, Yahudilerin selâmetinin Hz. İsa'yı takip etmelerinde olduğunu söylemekle beraber, büyük kurtuluşun Hz. İbrahim'in büyük oğlu Hz. İsmail soyundan geleceğini haber vermiş ve ona itaat etmelerini istemiştir.

Gün geçmiyor ki, Hristiyan aleminde, kendisinin Hz. İsa'ya benzediğini iddia eden bir kişi çıkmasın. O ki-

şkiye, Hz. İsa'yı ne zaman görüp de ona benzediğine karar verdiğini sormak gerekir. Hz. Mesih bugün teşrif etmiş olsa, kendisine karşı tutum ve davranışlarının ilk gelişindeki aynı olmayacağını kim temin edebilir? Hz. İsa da diğer peygamberler de, daima, Allah'ı anlatmış ve bildirmişlerdir. Ama, ne yazık ki, bazı halk, Allah'ı bilip öğrenmek yerine, peygamberlerle uğraşmayı tercih etmişlerdir.

Bütün peygamberler, doğru yolda yürünmesi için, kendilerinden sonra gelecek olan peygamberi işaret etmişlerdir. Ancak onlara hal-i hayatlarında iken muarız ve muhalif olanlar, peygamberlerin 'Hakka yürümelerinin ardından, onların isimlerini bayrak haline getirerek, bunu sonradan gelen peygamberlere karşı bir itiraz vesilesi olarak kullanmak istemişlerdir. Bu hal peygamberlerin sâlikleri olduklarını iddia eden bütün inanç sistemlerinde mevcuttur.

Nitekim, İslâm aleminde de, Muaviye ve onun oğlu Yezit, hilâfeti siyasal iktidar hırslarına alet edebilmek için, Hz. Peygamberimizin sevgili torunlarını şehit ederek, İslâm aleminde asırlardır iyileşmeyen bir yara açmışlardır. Hz. Peygamberimizden sonra torunları Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin de dahil olmak üzere on iki imamı şehit etmişlerdir. Hangi dinden görünürse görünsün, o dînin peygamberine ve şeriatına inanmayanlar dindar olamazlar.

Allah'ın irsal buyurmuş olduğu peygamberleri şehit ederek, Allah'ımızın onlarla inzal eylediği nizamlarının hiçbirine uymadıkları halde, halkın şefaata bekleme-leri tuhaf olmaz mı? Onların duydukları husûmet peygambere midir yoksa peygamberleri insanlara yollayan Allah'ın zatına mıdır? Hz. İsa'nın sözde çarmıha gerilmesinin günahlarına kefarete olmasını bekleyen kişiler, Hz. İsa ikinci defa gelerek kendilerini bir defa daha affetsin diye mi günah işlemeye devam etmektedirler? Hz. İsa günahlarını affettikten sonra günah işlemeye devam edecekler midir? Bütün bu soruların işaret ettiği zihniyet ve arzular maneviyatla ilgisi olmayan maddî isteklerdir. Bu durumda, aslında Hz. İsa'dan bekledikleri ve istedikleri manevî terakkî ve kurtuluş değildir. Şu unutulmamalıdır ki hiç kimse bir başkasının günahlarına kefarete olmaz ve affetme yetkisi yoktur. Bu yetki ancak yaratan Allah'a aittir ve onun yetki verdiği tarafından olur.

Kitab-ı Mukaddes'te anlatıldığı gibi günümüzde bütün Hristiyan kiliseleri tarafından kanonik olarak kabul edilen Ahd-i Cedit metninde yer alan ve yazarının Hz. İsa olmadığı ve Pavlos'un kâtibi olan Doktor Luka olduğu bilindiği halde, ilâhî kelâm ve şeriat olarak kabul edilen Resûllerin İşleri bölümünün 22. babında yer alan ve Pavlos'un ağızından anlatılan şu menkıbe pek manîdardır:

"Ben Kilikya Tarsus'unda doğmuş bir Yahudi'yim,

*fakat Gamalielin ayakları dibinde bu şehirde yetiştirildim, ve bugün hepinizin olduğu gibi, Allah için gayretli olarak atalar (Hz. Musa Şeriatından bahsediyor y.n.) şeriatının sıklığına göre terbiye olundum. Erkekleri de kadınları da bağlayıp zindanlara teslim ederek bu Yola (tarik) anlamında y.n.) ölüm derecesinde eza ettim; baş kâhin ile bütün ihtiyarlar heyeti bana şahadet ederler. Onlardan kardeşlere mektuplar alıp (yakaladığı kişilere, işkence altında, tanıdıkları kimselere hitaben aldatici mektuplar yazdığını söylüyor y.n.) Şam'da olanları, cezalandırmak üzere, bağlı olarak Yerusâlim'e getirmek için oraya gidiyordum. Ve vaki oldu ki, ben yolda gitmekte ve Şam'a yaklaşmakta iken, öğleye yakın, gökten büyük bir nur ansızın çevremde parladı. Yere düştüm ve bir sesin bana : "**Saul, Saul, niçin bana eza ediyorsun?**" dediğini işittim. Ben de "**Kimsin ya Rab?**" diye cevap verdim. O da bana dedi: "**Ben eza ettiğin Nasıralı İsa'yım.**"*

Hz. İsa ve onun manevi evlâtlarına bu kadar eza ettiği ve soy kırım yaptığı, kendi sözleriyle, böylesine sabit olan bir kimsenin tavsiyelerinin, nasıl olup da Hristiyanlığın tatbikatının ana umdelerini meydana getirdiğini anlayabilmek kabil değildir. Bu, üzerinde ciddiyetle düşünülmesi lâzım gelen bir konudur.

Biz, Müslümanlar, Hristiyan propagandistlerinin yazıları üzerine yaptığımız araştırmalar neticesinde, yazmış olduğu bütün mektuplarda, öyle olmadığı halde,

kendisini Hz. İsa'nın havarîsi olarak tanıtan Pavlos'a ait fikirlerin herşeyi temellendirici ayet ve şariat olarak kabul edilmesini garip karşılamaktayız.

İlham kişinin makamına ve manevî müktesebatına göredir. Allah'ın peygamber olarak tayin ettiği ilâhî zatın aldığı ilham ile diğer insanların aldığı ilhamlar aynı seviyede mütalaa edilmemelidir. Hiç kimse kendi aldığı ilhamı nübüvvetle vazifelendirilmiş olan mürselinin aldığı ilham ile mukayese etmemelidir. Hz. Musa'yı da, Hz. İsa'yı da, diğer nebileri de reddetmemiş olur. Kişi bir bilgiye veya ilme ve dine talip olurken en yeni ve en tekâmül etmiş olanını seçmelidir.

Peygamberlere inzal olunan kelâm-ı ilâhîdir. Ancak aynı Pavlos, kilise tarafından kanonik olarak kabul edilen Galatyalılara mektubunda "*Fakat eğer biz, yahut gökten bir melek de, size vazettiğimiz İncil'den başka bir İncil vazederse, lânetli olsun,*" demektedir. Bu durumda meleklerle inanılmayacak ama Pavlos'a mı inanılacaktır? Hz. İsa - Mesih kurtarıcı olacak ise Hristiyanların Pavlos'u dinlemeleri ne mânâyâ gelmektedir?

Gün geçmiyor ki, Hristiyan aleminde, gerek Muhterem Meryem Valide gerekse Hz. İsa hakkında çeşitli, galiz ve (Allah'ın bu güzel kullarına) hakaretkâr sıfatlar takılmasın. Californialı *Alma Lopez* adlı bir ressamın feminizmin özlemi olan modern ve güçlü kadın imajını

vurgulamak uğruna Hz. Meryem'i bikinili resmetmesi, İngiltere'de sergilenen bazı tiyatro oyunlarında Hz. İsa'nın (hâşâ) cinsel çarpıklıklar içinde gösterilmesi yoluyla veya "Günaha Son Çağrı" roman ve filmi ve benzeri işlerle onun mümtaz şahsiyetine hakaret edilmesi, Avusturyalı Gerhard Harderer'in yazdığı ve Yunanistan'da basılan Hz. İsa'yı karikatürle anlatan kitap *Manchester Üniversitesi'nden Dr. Richard Neave'in*, gûya bilimsel ve antropolojik araştırma yapma kisvesi altında, Hz. İsa'nın ten rengi ve yüz şeklini gayet çirkin bir şekilde resmetmeye kalkması bu tavrın örneklerinden sadece birkaç tanesidir. Mademki Hz. İsa'nın kurtarıcı, o halde Hz. İsa hakkında ne diye böyle galiz sözler sarf etmektedirler. Unutulmamalıdır ki İslam'ın Hz. İsa ve Hz. Meryem'e sevgi ve saygısı sebebiyle "Günaha Son Çağrı" filmi İslam memleketlerinde gösterime girememiştir.

Ve yine, İngiltere'de Anglikan - Metodist ve Katolik kiliselerinde rahipler ve liderleri arasında yapılan bir araştırmada, rahiplerin Hz. Adem ile Hz. Havva'nın varlığına, alemlerin altı gün içinde yaratılmasına ve Hz. İsa'nın fevkalâde doğumuna iman etmediklerinin ve kutsal kitaplarda yer alan birçok konuya inanmadıklarını ortaya çıktığı gazetelerde haber olarak çıkmıştır. Bu durum gerçekten iman sahibi olan Müslümanları üzmemekte ve derinden yaralamaktadır. Unutulmamalıdır ki Hz. İsa bir efsane kahramanı değil bir peygamberdir. Onu küçük düşürmeleri gerçek bir Müslüman için ezadır.

Bütün bu yaptıklarına rağmen, İslâm alemine Hz. İsa ve Hz. Meryem'i propaganda eden mektupları ne diye yazdıklarını anlamakta güçlük çektiğimizi belirtmekte fayda görmekteyiz. Hz. İsa'yı İslâm alemine propaganda edecekleri yerde, propagandalarını kendi içlerindeki bu galiz davranışların sahiplerine yönelmeleri daha doğru olmaz mı?

Peygamberler ya Hz. Musa (AS) ve hatem olarak Hz. Muhammed (SAV) Efendimiz gibi şeriat bildirmişler veya Benî İsrail peygamberleri gibi halkın yozlaştırarak saptırmış oldukları şeriatı aslına uygun şekilde doğrultarak yeniden va'z etmişlerdir. Ancak va'z ettikleri şeriat Allah Dîni olup 'bir'dir. Halbuki, sanki Hz. İsa dört şeriatı doğrultarak va'z etmiş gibi, dört tane İncil vardır. Üstelik bunlar da yetmezmiş gibi, Hz. İsa'nın va'z etmemiş olduğu, üstelik yazarlarının da başka kimseler oldukları bilinen bir sürü mektup ve menkıbe ağırlıklı metin, sanki İncil'in ayrılmaz parçası gibi takdim edilmiştir. Halbuki Hz. İsa'nın gelişi değiştirilmiş ve tanınmaz hale getirilmiş olan Hz. Musa şeriatını doğrultmak ve böylece Mesihlik vazifesini yerine getirmektir. Onlar Hz. Musa şeriatını tam tatbik etselerdi. Hz. İsa'nın onlar için olan Mesihlik vazifesine tabî olmuş olurlardı ve böylece kurtuluşu ererlerdi.

Velâyeti kabul etmeden ne ruhen ne de cismen terakki mümkün değildir. Hz. İsa'nın dünyada ikinci defa

görünmesi kendisini ilk defasında dinlememiş olan kimseler için değil, kendisindeki ilâhî kemalâtın tamama ermesi içindir. Zira halk, onun ilk gelişinde bildirmiş olduğu ilâhî kelâmı kendi havalarına göre değiştirerek yazmışlar ve bundan sonra Rabb'imiz Hz. Muhammed'i 'Hatemen Nebiyyîn' olarak irsal eylemiş ve ilâhî ilminin yeni açılması ile alemleri terakki ettirmiştir. Hz. İsa da, bu durumu bildiği için, 'kendisinden sonra Ahmed isimli bir peygamber geleceğini' bildirmiştir. 'Hatemen Nebiyyîn' sırrı zuhur ettikten sonra, her varlık gibi Hz. İsa da ikinci gelişinde Allah'ımızın o zamandaki tatbikatında görünür.

Kul önce Allah'ın gönderdiği bütün peygamberlere iman etmelidir. Onların ifade ettikleri şariat Allah'ımızın arzusu ile inzal olmuştur. Bundan en küçük bir şüphe dahi yoktur. 'Amentü'de, "*Allah'a, meleklerine (ki O'nun kuvvetleridirler) ve kitaplarına ve resûllerine (onlar Allah'ın görünmeleridir) ve Ahiret Gününe ve kadere - hayrın ve şerrin yüce Allah'tan olduğuna*" iman etmemiz gerektiği buyrulmaktadır. Zira peygamberler Allah adına tebliğ ederler.

Hristiyanlar bugün, bir Mesih, bir kurtarıcı beklemektedirler. Bu bekledikleri kurtarıcı geldiğinde ona inacaklar mıdır? ki, ilk defasında yaptıkları gibi, istekleri olmadı diye, onun hayatına kast etmek isteyecekler midir? O kurtarıcıya iman etmeyi düşünmeyip, kendilerini

kurtarmasını beklediklerine göre, demek ki yaptıklarının doğru olmadığını kendileri de bilmektedirler.

Şurası muhakkaktır ki peygamber insanlara değil, insanlar peygambere tabidir.

27 Mart 2000 tarihli *Newsweek* dergisinin 72-81. sayfalarında yer alan *Kenneth L Woodward*'un "*The Other Jesus - Öteki İsa*" adlı makalesinde 'Kur'an-ı Kerîm'de bildirilen Hz. İsa idrakine atıflar da yapılarak aşağıdaki fikirler öne sürülmektedir:

"Her ne kadar Muhammed son ve en büyük peygamber olarak İsa'dan üstün olsa da, yine de ölmesi gerekiyordu. Fakat Kur'an da İsa ne ölmekte ne de yeniden diriltilmektedir. Müslümanların inanışına göre İsa Allah'a kendisini çarmıha gerilmekten kurtarması için yalvarmış, ve Allah cevaben kendisini doğrudan cennetine almıştır. (İslâm'da böyle bir inanış yoktur y.n.) Uluslararası Dini Danışmanlık Başkanı Martin Palmer'a göre 'Allah peygamberlerinin öldürülmesine izin vermez. Eğer İsa çarmıha gerilseydi, bu Allah'ın peygamberini bırakıp ona destek vermediği anlamına gelirdi.' (Hz. İsa çarmıha gerilmediğine göre insanların günahlarına kefaret olmayacak demektir. Ve madem öyle o zaman bu haç sembolü neyi ifade ediyor? y.n.)

Müslümanların inanışına göre dünyanın sonuna

yakın, İsa yeryüzüne inecek ve Deccal'ı bozguna uğratarak nizamı yerli yerine oturtacaktır. Varlığı çarmıha gerilmenin mit olduğunu ispat edecek ve sonunda normal bir şekilde ölecek. Hüseyin Nasr, İsa'nın bir Müslüman olarak geri döneceğini söylemiştir. Bunun nedeni İsa'nın tüm inananları birleştirerek Allah'a toplu olarak sunacak olmasıdır." (Martin Palmer Hz. İsa'nın bir peygamber olduğunu söylemektedir. Halbuki teslis inancına göre de Hz. İsa oğul Allah'tır. Hz. İsa Tanrı mıdır yoksa Peygamber mi? Ona bir karar verilse iyi olacaktır. Son zamanlara kadar şeriat olarak teslis inancına göre yürümekte olan Hristiyan Alemi hangi peygamberin emriyle bugün teslisi bir yana bırakıp bir Allah'a inanmaktadır. Daha önce teslis inancında yürüyenler mi yoksa bir Allah'a inananlar mı yanlışla düşmüşlerdir? y.n.)

Yukarıdaki alıntıda görüldüğü gibi, Hristiyan tartışmacılar, katiyeti bilinmeyen konular üzerinde durarak, yanlış fikirleri kabul ettirmeye çalışmaktadırlar. Doğru olan, kula göre değil, Allah'ın o peygamberi tarif ve tavsifine göre değerlendirme yapmaktır. Peygamber olarak Hz. Muhammed'e iman etmedikleri ve onunla nazil olmuş Kur'an-ı Kerîme de imanları olmadığı halde, Hz. İsa'nın (kendilerinin ifadesine göre) "son ve en büyük peygamber" olduğunun ispatını Kurana göre yapmaya kalkmaktadırlar.

Yazıdan anlaşıldığına göre, Hristiyan alemi kendi-

lerini "kurtulmuş" addetmekte ve Hz. İsa'nın ikinci gelişinin Hristiyan olmayanları kurtarmak üzere olacağını iddia etmektedirler. Fox K.T. Ware'in bildirdiğine göre 1918 - 1948 arasındaki 30 yılda, Hristiyanlığın ilk 300 yılında çarmıha gerilerek katledilen toplam Hristiyan sayısının mislince misli Hristiyanın bizzat Hristiyan olduklarını iddia edenler tarafından öldürülmüş oldukları bilinmektedir. Acaba Hristiyanlar bütün bunları yaparak mı kurtulmuş olduklarını iddia etmektedirler? Yoksa Hz. İsa'nın ikinci gelişini, diğer inançların değil de, içten içe, kendilerinin kurtuluşu için mi arzu etmektedirler?

Hz. İsa'nın Allah'ın dünyadaki ilâhî nizamı olan feyz-i vücuddaki tatbikatı tamamlanmamış ve evlenmemiştir. Allah'ımız hiçbir peygamberini eksik bırakmaz. Hz. İsa işte bu kemalatı tamam etmek için tekrar yeryüzüne gelecek ve evvelce bildirmiş olduğu gibi, kendisinden sonra Allah'ın nizamı, kuralları ve bilgilerini açan son şeriatı üzere görünecektir. İlk gelişinde Hz. Musa şeriatı üzere yürüdüğü gibi, ikinci gelişinde de Hz. Muhammed'in zatî şeriatı üzere yürüyecektir. Çünkü din Allah Dînidir.

Hz. İsa '**ruhullah**' olarak gelmiş ve 'Hakk'a yürümüştür. İkinci gelişinde ise, Hz. Muhammed ile kemâl noktasına gelerek tamama eren ilâhî ilim ve bilgi ile, Allah'ın asıl arzu ve isteklerine göre hareket ederek, bir İslâm velîsi olarak görünmüştür. Zaten murat da budur.

Kur'an daki "**feizâ ferağte fensab**" ayetinin, aynı zamanda, Hz. İsa'nın İslâm'da zuhuru ve Hz. Süreyya ism-i zatîsi ile görünmesinde 'kalbî varidat' olarak alınmış olduğu bilinmektedir. Bu, kelâm-ı ilâhîdeki sırrın Hz. İsa tarafından ifade edilmesidir. Allah'ımızın Adem sırrındaki hususiyet, Hz. Süreyya'da açığa çıkararak Hz. İsa bu idrake geldiği zaman, Hz. Muhammed'in zatî şeriatı makamına uyma ve intisap mânâsı zahir olur. Bir diğer deyişle Hz. İsa zuhurunun Hz. Süreyya zuhuruna inkılâbı mânâsına gelmektedir. Zira ayet: "**Artık fariğ (açığa çıkmış, alenî olmuş, sahip olmuş) olduğunda da intisap et**" mânâsına da gelmektedir. Daha açık bir ifade ile bu ayet 'Hakk'ın sıfatlarında ve zatında fenâ bulmayı da bildirmektedir.

'Ruhullah' olan Hz. İsa yevm-i kıyamette, Allah Dîninden ve en son manevi ileri terakki olarak Muhammed Ümmetinden bir İslâm velîsi olarak haşrolmayı arzu edecektir. Bu hakikat ışığı altında, kişinin hâlâ geçerliliği olmayan bir idrakin ve şeriatın ardından gitmesini anlamak mümkün değildir.

O manevi zat Hz. İsa meşrebinden bir velî olarak gelmiş, görünmüş, İslâm içindeki yanlış anlayışlardan doğan tatbikatları doğrultmuş, tevhîdi, Allah'ın hakîkatini, şeriat-ı muhammediyenin hakîkatü'l hakayıkını anlatmıştır. Bütün vazîfelerini yerine getirmiş ve alem-i beka-ya intikal etmişlerdir. Allah kendisinden razı olsun.

Maalesef günümüzde Hristiyan alemi Roma İmparatorluğu'ndaki pagan inanışlar arasında geçerli olan kişi kültünü Hz. İsa'ya tatbik etmektedirler. Hz. İsa'yı da bir kült nesnesi olarak algılamaktadırlar. Bunun en bariz göstergesi de Katolik Kilisesinin 'azizlik' payesini ölmüş kişilere verme kuralıdır. Halbuki eğer 'azizlik' velâyete tekabül ediyor ise, teslik hakkı yaşayana ve diri olana aittir. Allah'ın kullara lutfettiği dini bilgiler ve şeriat hali hayatta olan peygamberler ve veliler ile bildirmiştir.

Hz. İsa 'İnsan'dır ve mukarrebundandır. İnsanlar ise onu 'İnsan' olma vasfından arındırıp beşer seviyesine indirgemektedirler. Müslüman Hz. İsa'yı düşünülen şekilden münezzehten bir Allah kulu olarak tanır ve tasdik eder. Halbuki Hristiyanların İsa telâkkîleri tamamen dünyevîdir. Bu bakımdan Müslümanlar olarak bizler Hz. İsa'yı onların tanıdıkları ve anlattıkları gibi anlamıyor ve anlamak da istemiyoruz. Çünkü o Hristiyanların anlattıklarının çok üzerinde ekmel mükemmel bir 'İnsan'dır ve Allah'ın nebîsidir. Hristiyanlar, gerçekte tanımadıkları, muhayyel bir Hz. İsa'yı propaganda etmektedirler.

Din sosyolojisinde geçerli olarak kabul edilen, "*insanların önce tabiat kuvvetlerine, daha sonra totemlere, putlara, çok tanrılı dinlere ve nihayet tek tanrılı dinlere inandıklarını*" iddia eden evrimci teori gerçek dışıdır. Doğru olan Allah'ımızın Hz. Adem'den itibaren Hz. Muhammed'e kadar doğru ilâhî bilgiyi verdiği ve halkınsa

bu bilgiyi tahrif ettiğidir. Allah'ımız her yeni peygamberiyle halkın kendisi hakkındaki bilgilerini daha ileri bir açılmayla doğru hale getirmiş ama halk her defasında bu bilgileri saptırmıştır. Her peygamber değişik bir dini değil Allah'ın Dînini va'z etmiştir. Her gelen peygamber yeni ve daha ileri bir anlayış ve terakki getirmiş ve Hz. Muhammed ile bu anlayış en kamil şekline gelmiştir.

Hristiyan toplumu 'İslâm'ı kendi hevalarına göre yorumlayarak itham etmekten vazgeçmelidirler. Zira, doğru olmayan ithamlarla, 'İslâm'a tan ederek kendi birliklerini muhafaza edebilmeleri mümkün değildir. Kur'an-ı Kerîm'den de anlaşılacağı üzere, hakîkî Müslüman, Hz. Muhammed Efendimizin diğer peygamberlerden bahsederken 'kardeşlerim' buyurduğu gibi, bütün beşeriyeti Allah'ın kulu olarak görür ve onların doğru imana gelmelerini arzu eder. Ama bunun bir iman ve sevgi meselesi olduğunu, zorla olmayacağını ve ancak ikna yolu ile mümkün olabileceğini bilir. Beşeriyet başkalarını yanlış tanıtarak bir yere varılamayacağını, er veya geç, anlayacaktır.

Bugün, dünyada, dîn salikleri olduklarını iddia edenler, Allah'ın bildirdiği dînin değil, kendi icat etmiş oldukları bir dînin tatbikat ve tapınmalarını yerine getirmektedirler. Bu böyle sürdüğü müddetçe bir araya gelmeleri mümkün değildir.

Bu davet son bir defa uyarmak maksadı ile, bütün dünya insanların ilâhî kurtuluşa ermeleri için 'Allah Dîni'ne davet olarak tebliğ edilmiştir.

Yazının bütününde de anlatıldığı gibi, din ancak ve yalnız 'Allah Dîni'dir. Herkes Allah Dîninde bulunduğu zaman dünya gerçek mânâda bir sulha ve selâmete ulaşabilecektir. Bunun için de, Allah'a ve bütün peygamberlere samîmiyetle iman etmiş kişilerin, bir araya gelerek, karar vermeleri daha makul olacaktır. Bütün insanların Allah'ın bildirdiği doğru dînde buluşmalarını diler ve insanlar için sulh ve selamet niyaz ederim.

ELL İNSAN